

Славiсты свету сустрэнуцца ў Мiнску

Аляксандр ЛУКАШАНЕЦ,
старшыня Мiжнароднага
i Беларускага
камiтэту славiстаў,
член-карэспандэнт
НАН Беларусi

Мiжнародныя з'езды славiстаў – буйнейшыя навуковыя форумы, на якіх абмяркоўваюцца праблемы развіцця славянскiх моў, лiтаратур, культур i фальклору ў iх узаемадзеяннi. Пачынаючы з 1929 года яны праводзяцца кожныя пяць гадоў у славянскiх краiнах па чарзе i маюць вялкае значэнне для ўмацавання славянскага адзiнства i пашырэння ролi славянскiх культур, моў i лiтаратур у сучасным свеце. Да цяперашняга часу такiя з'езды адбылiся практычна ва ўсiх славянскiх краiнах. Славiстаў свету прымалi i рэспублiкi СССР – Расiя (Масква, 1958) i Украiна (Кiеў, 1983). Сёлета 20–27 жнiўня XV Мiжнародны з'езд славiстаў упершыню пройдзе ў Мiнску. У рабоце форуму прымуць удзел амаль 800 вучоных з 35 краiн: Аўстры, Аўстралi, Бельгi, Беларусi, Балгары, Германi, Iзраiля, Iспанi, Iталi, Канады, Лiтвы, Расi, Францы, Швейцары, Японi i iнш.

Сучасная славiстыка (славяназнаўства) аб'ядноўвае цэлы комплекс гуманiтарных навук, якія вывучаюць мовы, матэрыяльную i духоўную культуру, паходжанне (генезiс), гiсторыю, фальклор i лiтаратуру старажытных i сучасных славян. Як самастойны навуковы напрамак славiстыка ўзникла ў канцы XVIII – пачатку XIX стагоддзя на базе параўнальна-гiстарычнага мовазнаўства (кампаратывiстыкi). Пазней да яе далучылiся лiтаратуразнаўства, этнаграфiя, мастацтвазнаўства, а таксама агульная гiсторыя i гiсторыя рэлiгi славян.

Асноўнай прычынай вылучэння славiстыкi як самастойнага адгалiнавання фiлагалiчнай навукi ў цэлым з'яўляецца роднасць славянскiх моў, блiзкасць iх традыцыйнай культуры, захаванне генетычнай роднасцi большасцi сучасных славянскiх народаў. Другой iстотнай умовай узникнення славiстыкi як асобнага напрамку гуманiтарных даследаванняў трэба лiчыць моцны ўздым нацыянальна-вызваленчага i культурнага руху заходнiх, паўднёвых i ўсходнiх славян, якія на той час не мелi сваёй дзяржаўнасцi i знаходзiлiся пад уладай Аўстрыйскай i Асманскай (Атаманскай) iмперыяў, а таксама ў складзе Расійскай iмперыяў.

Сёння славiстыка як комплексная навука займае трывалыя пазiцыi ў навукова-гуманiтарнай сфэры не толькi ў большасцi славянскiх краiн, але i iншых краiнах свету, дзе вывучаюцца славянскiя мовы i лiтаратуры.

Каля вытокаў славiстыкi стаялi такiя вядомыя вучоныя, як чэх I. Добраўскi, славец В. Копiтар, рускi (па паходжаннi прыбалтыйскi немец) А.Х. Вастокаў, славак П.И. Шафарык i iнш. Iх даследаваннi не толькi заклалi яе фундамент як параўнальна-тыпалагiчнай гуманiтарыстыкi, у першую чаргу мовазнаўства, але i вызначылi кола найбольш значных славiстычных праблем, якія захоўвалi сваю актуальнасць на працягу XIX i XX стагоддзяў. У галiне славянскага мовазнаўства – гэта параўнальнае

ПРА АЎТАРА

ЛУКАШАНЕЦ Аляксандр Аляксандравiч.

Нарадзiўся ў 1954 годзе ў в. Жураўцы Валожынскага раёна Мiнскай вобласцi. У 1977 годзе скончыў Беларускi дзяржаўны ўнiверсiтэт, у 1981 годзе – аспiрантуру пры Інстытуце рускай мовы Акадэміi навук СССР (Масква). З 1977 года працуе ў Інстытуце мовазнаўства iмя Якуба Коласа НАН Беларусi: з 1989 года – намеснiк дырэктара па навуковай рабоце, з 2003 года – дырэктар iнстытута. З 2008 года – дырэктар аб'яднанага Iнстытута мовы i лiтаратуры iмя Якуба Коласа i Янкі Купалы НАН Беларусi (з 2012 года – фiлiял ДНУ «Цэнтр даследаванняў беларускай культуры, мовы i лiтаратуры НАН Беларусi»). Першы намеснiк дырэктара па навуковай рабоце ДНУ «Цэнтр даследаванняў беларускай культуры, мовы i лiтаратуры НАН Беларусi» (2012), дырэктар фiлiяла «Iнстытут мовы i лiтаратуры iмя Якуба Коласа i Янкі Купалы» (2012), старшыня Беларускага (2004) i Мiжнароднага (2008) камiтэту славiстаў, старшыня Камiсiя па славянскiм словаўтварэннi пры Мiжнародным камiтэце славiстаў (2008). Адзiн з актыўных распрацоўшчыкаў Закона Рэспублiкi Беларусь «Аб правiлах беларускай арфаграфiі i пунктуацыi» (2008).

Доктар фiлагалiчных навук (2001), прафесар (2003), член-карэспандэнт НАН Беларусi (2009). Аўтар больш як 300 навуковых прац, у тым лiку 12 манаграфiяў (10 у саўтварстве, 2 за мяжой), чатырох слоўнiкаў (у саўтварстве).

Сфера навуковай дзейнасцi: Беларускае i славянскае словаўтварэнне, беларуска-рускi моўны сувязi i сацыялінгвiстыка, праблемы сучаснага развіцця i функцыянавання беларускай мовы, беларускага прававапiсi.

даследаванне славянскіх моў, гісторыя старажытнаславянскай мовы, пытанні ўзнікнення славянскага пісьменства, кірыла-мяфодзіеўская традыцыя; у сферы літаратуразнаўства – гісторыя славянскіх літаратур.

Заснавальнікі славянскай фалькларыстыкі, паагульным прызнанні, – беларускі, украінскі і польскі збіральнік і даследчык З.Я. Даленга-Хадакоўскі (Адам Чарноцкі) і чэшскі вучоны Ф.Л. Чалакоўскі.

У другой палове XIX стагоддзя славяназнаўчая праблематыка пачынае актыўна даследавацца і ў неславянскіх краінах, што, з аднаго боку, было абумоўлена яе актуальнасцю і павелічэннем уплыву славянскіх народаў і краін на агульнапалітычную і культурную сітуацыю не толькі ў Еўропе, але і ў цэлым у свеце. З другога боку, гэта садзейнічала пашырэнню кола славістычнай тэматыкі і больш актыўнаму ўключэнню яе ў гуманітарнае навуковае поле. У XX стагоддзі славістыка пераўтвараецца ў комплекс навук сусветнага значэння. Сёння ў свеце па праблемах славяназнаўства і балта-славянскай філалогіі выдаецца каля паўсотні спецыялізаваных навуковых часопісаў, сярод якіх высокім аўтарытэтам вызначаюцца «Славяноведение», «Проблеми слов'янознавства», «Slavia» і інш., рэгулярна праводзяцца шматлікія навуковыя канферэнцыі міжнароднага значэння. У сістэмах многіх Акадэміяў навук працуюць асобныя інстытуты славістыкі, а ў буйнейшых універсітэтах свету маюцца кафедры ці інстытуты славістыкі.

Беларуская славістыка бярэ свой пачатак з XIX стагоддзя. На працягу ўсяго свайго існавання яна развівалася ў агульным рэчышчы міжнароднай славістыкі. Ужо ў XIX стагоддзі славяназнаўчай праблематыкай займаліся гісторыкі, археолагі і этнографы Я.П. і К.П. Тышкевічы, Т. Нарбут, А.Г. Кіркор, мовазнавец С.П. Мікуцкі і інш. Пачатак сучаснага навуковага беларускага славяназнаўства звязаны з імем выдатнага беларускага вучонага-філолага акадэміка Я.Ф. Карскага – аўтара фундаментальнай шматтомнай філалагічнай працы «Беларусь», у якой прыведзены звесткі не толькі пра беларускую мову ў шырокім славянскім кантэксце, але і пра гісторыю, культуру, народныя традыцыі і звычаі беларусаў.

У 20-я гады XX стагоддзя цэнтрамі беларускай славістыкі становяцца Беларускі

Міжнародныя з'езды славістаў праходзілі:

I – Прага (Чэхаславакія, 1929)

II – Варшава (Польшча, 1934)

III – Бялград (Югаславія, 1939. З'езд быў падрыхтаваны, але не адбыўся ў сувязі з нападкам 1 верасня 1939 года фашысцкай Германіі на Польшчу. Арганізатары адмянілі з'езд у знак салідарнасці са славянскай краінай, якая падверглася агрэсіі. Пасля вайны быў выдадзены зборнік дакладаў і ў 1955 годзе ў Бялградзе праведзена Міжнародная славістычная канферэнцыя, якая лічыцца працягам і завяршэннем III МЗС)

IV – Масква (СССР, 1958)

V – Сафія (Балгарыя, 1963)

VI – Прага (Чэхаславакія, 1968)

VII – Варшава (Польшча, 1973)

VIII – Заграб – Любляна (Югаславія, 1978)

IX – Кіеў (СССР, 1983)

X – Сафія (Балгарыя, 1988)

XI – Браціслава (Славакія, 1993)

XII – Кракаў (Польшча, 1998)

XIII – Любляна (Славенія, 2003)

XIV – Охрыд (Македонія, 2008).

дзяржаўны ўніверсітэт (створаны ў 1921 годзе) і Інстытут беларускай культуры (створаны ў 1922 годзе, з 1 студзеня 1929 года – Акадэмія навук Беларускай ССР). Славістычныя праблемы ў гэтых установах распрацоўвалі гісторык У.І. Пічэта, мовазнаўцы П.А. Бузук, І.В. Воўк-Левановіч, археолаг А.М. Ляўданскі і інш.

У 2-й палове XX стагоддзя асноўнымі цэнтрамі славістычных даследаванняў у Беларусі з'яўляюцца акадэмічныя Інстытут мовазнаўства імя Якуба Коласа, Інстытут літаратуры імя Янкі Купалы, Інстытут мастацтвазнаўства, этнаграфіі і фальклору імя К. Крапівы (цяпер функцыянуюць у складзе Цэнтра даследаванняў беларускай культуры, мовы і літаратуры НАН Беларусі), а таксама філалагічныя кафедры БДУ, у першую чаргу кафедра агульнага і славянскага мовазнаўства.

Галоўныя напрамкі сучасных беларускіх славістычных даследаванняў – параўнальнае вывучэнне беларускай і іншых славянскіх моў, літаратур, фальклору, гістарычных і культурных помнікаў, высвятленне агульнага

і спецыфічнага ў развіцці беларускай мовы і літаратуры на агульнаславянскім фоне, навуковы аналіз і прагноз тэндэнцый моўнага, літаратурнага і культурнага развіцця ў кантэксце сусветных, а таксама рэгіянальных грамадска-гістарычных працэсаў. Усё гэта дапамагае ўсведамленню месца беларусаў, беларускай мовы, літаратуры і культуры ў агульнай славянскай прасторы, садзейнічае пашырэнню навуковых і культурных сувязей з іншымі славянскімі народамі.

На сённяшні дзень у многіх беларускіх дзяржаўных універсітэтах сфарміраваліся ўласныя напрамкі славістычных лінгвістычных даследаванняў: стараславяністыка, кірыла-мяфодзіўская пісьмовая традыцыя і параўнальнае даследаванне сістэм славянскіх моў, сацыялінгвістыка і праблемы сучаснага маўлення ў славянскіх народаў – у БДУ, анамастыка – у Віцебскім імя П.М. Машэрава, словаўтварэнне і намінацыйная дэрывацыя, лексікаграфія – у Гродзенскім імя Янкі Купалы, фразеалогія – у Гомельскім імя Ф. Скарыны і Магілёўскім імя А. Куляшова і інш. У Інстытуце мовы і літаратуры імя Якуба Коласа і Янкі Купалы праводзяцца даследаванні ў галіне славянскай этымалогіі, дыялекталогіі і лінгвагеаграфіі, славянскай арэалогіі і балканаславістыкі і г.д.

Нягледзячы на шматлікія праблемы, звязаныя з развіццём гуманітарнай навукі як у нас у краіне, так і ў сучасным глабалізаваным грамадстве ў цэлым, кола славістычных даследаванняў у Беларусі застаецца дастаткова шырокім, актывізуецца ўдзел беларускіх вучоных у міжнародных славістычных праектах. Гэта абумоўлена узроўнем развіцця беларускай нацыяналь-

най славістыкі, а таксама месцам Беларусі і беларусаў у славянскай моўнай і культурнай прасторы.

Беларускі народ мае багатую шматвяковую гісторыю, арыгінальную культуру, адметную мову. Традыцыі беларускага пісьменства пачалі актыўна развівацца з прыняццем хрысціянства і атрымалі шырокае распаўсюджанне ў гэтай частцы славянскага свету. Цывілізаванаму свету добра вядомы імёны такіх усходнеславянскіх і беларускіх асветнікаў, як Ефрасіння Полацкая, Кірыла Тураўскі, Мікола Гусоўскі і многія іншыя. Наша зямля падарыла свету выдатнага прадстаўніка еўрапейскай Рэфармацыі ўсходнеславянскага першадрукара Францыска Скарыну.

Захавалася велізарная колькасць помнікаў старабеларускага пісьменства рознастайных жанраў, якія не толькі складаюць нацыянальны скарб беларускай культурнай спадчыны, але і з'яўляюцца значнай часткай сусветнай духоўнай культуры.

Унікальны запаведнік славянскіх старажытнасцей – Беларускае Палессе, дзе ў некранутым выглядзе захаваліся самыя архаічныя моўныя рысы, элементы традыцыйнай народнай культуры, вывучэнне якіх садзейнічае больш поўнаму і ўсебаковаму асэнсаванню этнагенезу славян, іх узаемазвязей і ўзаемадзеяння з іншымі народамі і культурамі.

Нягледзячы на многія складаныя і трагічныя старонкі гісторыі, беларусы здолелі захаваць сваё непаўторнае этнічнае аблічча, адметную мову, стварыць багатую і арыгінальную літаратуру, сфарміраваць уласную сістэму нацыянальнага менталітэту і светаўспрымання.

Беларускія вучоныя прымаюць актыўны ўдзел у рабоце Міжнародных з'ездаў славістаў з самага пачатку іх правядзення. Так, ужо на I з'ездзе славістаў у Празе (1929) выступіў з наватарскім дакладам «Лінгвістычная геаграфія як дапаможны метады пры вывучэнні гісторыі мовы» добра вядомы ў славістычных колах беларускі мовазнавец прафесар П.А. Бузук. Яго выступленне, а таксама «Спраба лінгвістычнай геаграфіі Беларусі» (Мінск, 1928) і першы ў славянскім свеце дыялекталогічны атлас, выдадзены як дадатак да названай працы, заклалі падмурак новага навуковага напрамку ў славянскай дыялекталогіі – лінгвагеаграфічнага. Менавіта ў гэтым рэ-

ГДЕ КУПИТЬ ЖУРНАЛ?

ЖУРНАЛ «БЕЛАРУСКАЯ ДУМКА» ПРОДАЕТСЯ

Минск

Брестская область: Барановичи, Брест, Пинск

Витебская область: Бегомль, Витебск, Глубокое, Городок, Докшицы, Лепель, Орша, Полоцк, Поставы

Гомельская область: Гомель, Житковичи, Жлобин, Калинковичи, Мозырь, Речица, Рогачев, Светлогорск

Гродненская область: Гродно, Кореличи, Новогрудок

Минская область: Борисов, Молодечно, Слуцк, Солигорск

Могилевская область: Бобруйск, Глуск, Горки, Кировск, Могилев, Осиповичи, Чериков, Шклов

чышчы пад эгідай Міжнароднага камітэта славістаў распрацоўваецца буйнейшы славістычны праект XX–XXI стагоддзяў «Агульнаславянскі лінгвістычны атлас», у выкананні якога прымаюць удзел вучоныя ўсіх славянскіх краін і Германіі.

Пачынаючы з IV Міжнароднага з'езда славістаў беларускія вучоныя ўдзельнічаюць у іх рабоце рэгулярна. Асабліва значным гэты ўдзел становіцца з канца XX стагоддзя, што можна разглядаць як сведчанне высокага ўзроўню славістычных даследаванняў у Беларусі і іх прэстыжу ў славянскім свеце.

Тэматыка XV Міжнароднага з'езда славістаў адлюстроўвае як традыцыйныя і новыя напрамкі развіцця сучаснай славістыкі, так і актуальныя для беларускай нацыянальнай славістыкі праблемы:

- Палессе ў этнагенетычных і лінгвагеаграфічных даследаваннях;
- Літаратурна-лінгвістычная сітуацыя ў Вялікім Княстве Літоўскім;
- Феномен «простай мовы» і літаратурнага шматмоўя;
- Кітабістыка як раздзел славістыкі;
- Праблемы моўнай ідэнтыфікацыі і самаідэнтыфікацыі;
- Змешаныя формы маўлення;
- Спецыфіка фарміравання беларускай літаратуры і інш.

Пра актуальнасць і дыяпазон сучасных славістычных даследаванняў у славянскіх і неславянскіх краінах сведчыць таксама і праблематыка тэматычных блокаў, якія будуць прадстаўлены на гэтым міжнародным форуме:

- Змешанае маўленне ці змешаная сістэма: спантаннае і канвенцыянальнае змешванне кодаў у межах моўнага кантакту ў субстандартных моўных разнавіднасцях – Беларусь, Украіна, Сілезія;
- Нацыянальнае і агульнаеўрапейскае ў славянскай фразеалогіі;
- Спадчына духоўнай песеннай культуры паміж славянскім Усходам і Захадам;
- Фальклор і фалькларыстыка ў свеце постмадэрнізму;
- Каштоўнасці ў культурна-моўным вобразе свету славян і іх суседзяў;
- Беларуская літаратура як мадэль развіцця «малых» славянскіх літаратур;
- Паэтычная крэатыўнасць: афірмацыя (ці негацыяцыя?) у нацыянальным феномене (Пушкін, Міцкевіч, Багдановіч, Прэшарн, Маташ, Конескі) і інш.

▲ Акадэмік Мілан Горчынаў, старшыня Міжнароднага камітэта славістаў у 2003–2008 гадах (справа) і Аляксандр Лукашанец

З пленарнымі дакладамі на з'ездзе выступяць прафесары Эльжбета Смўлкава (Польшча) «Мова як прадмет і фактар інтэграцыі»; Арнольд МакМілін (Вялікабрытанія) «Мова, гісторыя і прастора ў беларускай літаратуры»; Генадзь Цыхун (Беларусь) «Аспекты славянскай арэальнай лінгвістыкі».

Трэба адзначыць, што беларускія вучоныя-славісты прымалі ўдзел у выкананні многіх буйнейшых славістычных праектаў канца XX – пачатку XXI стагоддзя. Прыкладам плённага супрацоўніцтва нашых вучоных-мовазнаўцаў з лінгвістамі іншых славянскіх краін стала падрыхтоўка 14-томнага выдання «Najnowsze dzieje współczesnych języków słowiańskich» («Найноўшыя працэсы ў сучасных славянскіх мовах»), у якім кожнай сучаснай славянскай мове прысвечаны асобны том. Кніга гэтай серыі «Беларуская мова» (Opole, 1998), падрыхтаваная акадэмічнымі і ўніверсітэцкімі лінгвістамі, дазваляе сцвярджаць, што развіццё сістэмы беларускай мовы ў канцы XX стагоддзя ў цэлым адбываецца ў рэчышчы тых асноўных тэндэнцый, якія характарызуюць сучаснае развіццё ўсіх славянскіх моў. Беларускія вучоныя ўдзельнічалі ў падрыхтоўцы ўсіх 12 выпускаў атласа, а таксама падрыхтавалі і выдалі выпуск «Агульнаславянскі лінгвістычны атлас. Серыя лексіка-словаўтваральная. Раслінны свет. Вып. 3» (Мінск, 2000) і цяпер працуюць над выпускам «Агульнаславянскі лінгвістычны атлас. Серыя фанетыка-граматычная. Рэфлексы *а» і «Агульнаславянскі лінгвістычны

Беларускі камітэт славістаў існуе з 1959 года. Яго старшынямі былі акадэмік П.Ф. Глебка, члены-карэспандэнты М.Р. Суднік і А.І. Жураўскі, акадэмік І.Я. Навуменка. Цяпер Беларускі камітэт славістаў узначальвае член-карэспандэнт НАН Беларусі А.А. Лукашанец.

атлас. Серыя лексіка-словаўтваральная. Метэаралогія і вымярэнне часу».

Знакавай дзяржаўнага маштабу славістычнай працай Інстытута мовы і літаратуры НАН Беларусі з'яўляецца 16-томны «Этымалагічны слоўнік беларускай мовы», у якім даследуецца паходжанне лексікі беларускай мовы на шырокім славянскім і індаеўрапейскім фоне. Праца над ім увайшла ў завяршальную фазу. Выданне гэтага слоўніка бачыцца выключна важнай падзеяй у славянскім мовазнаўстве і выведзе беларускую славістыку на сусветны ўзровень, паколькі гэты слоўнік стане, па сутнасці, самым буйным сучасным этымалагічным слоўнікам асобнай славянскай мовы.

Выключна важнае значэнне для беларускага мовазнаўства і сусветнай славістыкі мае шматтомны «Гістарычны слоўнік беларускай мовы», у якім адлюстравана лексіка помнікаў старабеларускага пісьменства XIV–XVII стагоддзяў. Выданне дае магчымасць не толькі паказаць узровень развіцця тагачаснага беларускага грамадства, але і дыяпазон культурных, дзелавых і іншых сувязей продкаў сучасных беларусаў са славянскімі і неславянскімі народамі.

Беларускія лінгвісты-славісты прынялі актыўны ўдзел у распрацоўцы шматтомнага славістычнага праекта «Komparacja systemów i funkcjonowania współczesnych języków słowiańskich» («Параўнанне сістэм і функцыянавання сучасных славянскіх моў»). З удзелам нашых вучоных падрыхтаваны том «Словаўтварэнне/Намінацыя» (Opole, 2003). У гэтым выданні працэсы развіцця лексікі і словаўтварэння ў беларускай мове ў канцы XX – пачатку XXI стагоддзя разглядаюцца на шырокім славянскім фоне з пазіцыі тэндэнцы да інтэрнацыяналізацыі і тэндэнцыі да нацыяналізацыі. Як паказваюць матэрыялы даследавання, менавіта гэтыя дзве тэндэнцыі, што спецыфічным чынам узаемадзеюць і перасякаюцца, вызначаюць сутнасць сучасных працэсаў

у лексіцы і словаўтварэнні фактычна ўсіх славянскіх моў.

У пачатку XXI стагоддзя праблема захавання нацыянальна-моўнай ідэнтыфікацыі і нацыянальна-культурнай самабытнасці набывае асаблівую важнасць для ўсіх славянскіх народаў. Гэта абумоўлена перш за ўсё працэсамі міжнароднай інтэграцыі і глабалізацыі, калі, дзякуючы сучасным інфармацыйным тэхналогіям, фактычна сціраюцца межы паміж дзяржавамі і народамі. Акрамя таго, фактычна ўсе славянскія мовы, у тым ліку і беларуская, адносяцца да так званых знешнеарыентаваных моў, гэта значыць такіх, што ў пачатку XXI стагоддзя адчуваюць беспрэцэдэнтны ціск з боку міжнародных моў, у першую чаргу англійскай. Менавіта гэты ўплыў вядзе да інтэнсіўнага, часта абсалютна неапраўданага павелічэння слоўнікавага складу славянскіх моў велізарнай колькасцю англа-амерыканізмаў, абмяжоўвае ўнутраныя (словаўтваральныя) намінацыйныя магчымасці гэтых моў і вядзе фактычна да страты імі сваёй нацыянальнай спецыфікі.

Названая праблема закранае не толькі адносна малыя і праблемныя славянскія мовы, як беларуская, македонская і інш., але і стабільныя ў функцыянальных адносінах рускую, польскую, чэшскую і інш.

Актыўная інтэграцыя і глабалізацыя сучаснага жыцця грамадства таксама вядзе і да змяншэння ролі нацыянальных культур і літаратур у агульнай культурнай прасторы славянскіх народаў. Гэтыя праблемы моўнай і культурнай сучаснасці таксама стануць прадметам абмеркавання на з'ездзе славістаў у Мінску.

Правядзенне XV Міжнароднага з'езда славістаў у 2013 годзе ў Мінску стане важнай навуковай і культурнай падзеяй для Рэспублікі Беларусь, дасць магчымасць захаваць і прадоўжыць традыцыі міжнароднага ўзаемадзеяння і супрацоўніцтва ў галіне даследавання славянскіх моў, літаратур і культур, будзе садзейнічаць умацаванню і пашырэнню кола славістычных даследаванняў у нашай краіне і ў свеце, пашырэнню і паглыбленню ведаў пра славянскія народы, іх мовы, культуры і літаратуры ў сусветнай супольнасці. Адначасова мы зможам прадэманстраваць міжнароднай навуковай грамадскасці дасягненні беларускай гуманітарнай навукі і нацыянальнай культуры. ▀